№ 10. Warszawa, dnia 31 października 1921 r. Rok II.

DZIENNIK URZĘDOWY

WOJEWÓDZTWA WARSZAWSKIEGO.

Cena numeru pojedyńczego 100 mk.; Adres Redakcji i Administracji: Urząd Wojewódzki ul. Bielańska 9. Telefon Administracji: 243-35.

BONI CIVIS EST LEGES NOSSE IISQUE OBTEMPERARE.

I.

160.

Wykaz ważniejszych ustaw i rozporządzeń ogłoszonych w październiku r. b. w Dzienniku Ustaw Rzeczypospolitej Polskiej i w „Monitorze Polskim".

Główny Urząd Ziemski.

Dz. Ust. Nr. 85, poz. 616. Rozporządzenie wykonawcze z dnia 12 października 1921 r. do ustawy z dnia 6 lipca 1920 r. o organizacji Urzędów Ziemskich.

Komunikacja.

Dz. Ust. Nr. 82, poz. 576. Rozporządzenie Ministra Kolei Żelaznych z dnia 21 września 1921 roku o podwyższeniu taryfy osobowej i bagażowej na kolejach wązkotorowych dyrekcji kolei państwowych w Warszawie.

Dz. Ust. Nr. 82, poz. 580. Rozporządzenie Ministra Kolei Żelaznych z dnia 29 września 1921 r. w przedmiocie zmian i uzupełnień w ogólnej taryfie kolejowej.

Dz. Ust. Nr. 83, poz. 593. Rozporządzenie Ministra Kolei Żelaznych z dnia 10 października 1921 roku w przedmiocie zmian i uzupełnień przepisów przewozowych, stanowiących część I taryfy ogólnej na przewóz towarów, zwłok i zwierząt.

Dz. Ust. Nr. 85, poz. 624. Rozporządzenie Ministra Kolei Żelaznych z dnia 15 października 1921 r. w przedmiocie zmian i uzupełnień taryfy ogólnej na przewóz towarów, zwłok i zwierząt.

Dz. Ust. Nr. 85, poz. 625. Rozporządzenie Ministra Kolei Żelaznych z dnia 17 października 1921 r. w przedmiocie podwyższenia:

a) opłat za przewóz kolejami normalnotorowemi bagażu, przesyłek nadzwyczajnych oraz czasopism, broszur i książek i b) odszkodowania za zaginięcie, uszkodzenie lub brak wagi bagażu.

Poczty i Telegrafy.

M. P. Nr. 233, poz. 299. Rozporządzenie Ministra Poczt i Telegrafów z dnia 23 września 1921 roku, o zniesieniu w obrocie wewnętrznym ograniczeń, dotyczących wymiaru podanej wartości listów i paczek wartościowych, nadawanych przez władze i urzędy państwowe, do władz i urzędów państwowych.

Przemysł i Handel.

Dz. Ust. Nr. 81, poz. 562. Rozporządzenie Ministra Przemysłu i Handlu z dnia 23 sierpnia 1921 roku w przedmiocie zawieszenia stosowania przepisów, dotyczących cen maksymalnych na przetwory naftowe.

Praca i Opieka Społeczna.

Dz. Ust. Nr. 84, poz. 603. Rozporządzenie Ministra Pracy i Opieki Społecznej z dnia 8 października 1921 r. wydane w porozumieniu z Ministrem Sprawiedliwości w sprawie zmiany § 5 rozporządzenia z dnia 4 grudnia 1920 r. w przedmiocie załatwiania zatargów zbiorowych pomiędzy pracodawcami a pracownikami rolnymi

Skarbowość.

Dz. Ust. Nr. 82, poz. 581. Rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 8 października 1921 r. o przedłużeniu zapisów na 5% długoterminową wewnętrzną pożyczkę państwową z roku 1920.

Dz. Ust. Nr. 83, poz. 582. Ustawa z dnia 4 października 1921 r. w przedmiocie upoważnienia Ministra Skarbu do zaciągnięcia w Polskim Banku Krajowym pożyczki w kwocie 120.001.000 mk.

Dz. Ust. Nr. 85, poz. 617. Rozporządzenie Ministra Skarbu oraz Ministra Przemysłu i Handlu z dnia 8 września 1921 r. w przedmiocie podwyższenia dopłaty (agio) do cła.

Dz. Ust. Nr. 85, poz. 623. Rozporządzenie Ministrów Skarbu i b. Dzielnicy Pruskiej z dnia 12 października 1921 r. w przedmiocie wykonania rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 26 września 1921 r. o zniesieniu monopolu handlu względnie sekwestru cukru i wprowadzeniu jednolitego podatku spożywczego od cukru na obszarze Rzeczypospolitej.

Sprawiedliwość i Sądownictwo.

M. P. Nr. 226, poz. 297. Rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 27 września 1921 roku, w przedmiocie dyzlokacji sądów w powiecie błońskim w okręgu sądu okręgowego w Warszawie.

Zdrowie Publiczne.

Dz. Ust. Nr. 81, poz. 558. Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 13 sierpnia 1921 r. o ustaleniu opłaty za mieszkania, zajmowane przez funkcjonarjuszów państwowych, w gmachach państwowych lub przez Państwo wynajęte.

Zmiany nazw Miejscowości.

M. P. Nr. 240, poz. 301. Obwieszczenie Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 23 września 1921 r. w przedmiocie zmiany nazwy gminy Pikutkowo.

IV.

161.

ROZPORZĄDZENIE

Wojewody o zamknięciu jarmarków i targów na bydło w pow. Ciechanowskim.

Na zasadzie art. 19 p. b. Rozporządzenia Tymczasowego M. R. i D. P. w porozumieniu z M. Spr. Wewn. w przedm. walki z zarazą płucną bydła z dnia 2/VI. 1920 r. (Dz. Urz. Rzplitej Polskiej Nr. 49, poz. 302), na wniosek Starosty Ciechanowskiego z dnia 19/IX r. b. L. 1634 5/III, zarządzam aż do odwołania zamknięcie jarmarków i targów na bydło rogate w pow. Ciechanowskim z powodu panującej tam zarazy płucnej bydła. Warszawa, d. 6 października 1921 r. L. R. W. 2895 I W.

Wojewoda:

(—) *Sołtan.*

162.

Okólnik (Nr. 40) Wojewody do Panów Starostów Województwa Warszawskiego i Prezydentów miast: Płocka, Włocławka i Żyrardowa zawierający Instrukcję w sprawie stosowania Ustawy z 27/XI 1919 r., o obowiązku gmin miejskich dostarczania pomieszczeń.

Dotychczasowa praktyka Urzędu Wojewódzkiego, jako instancji odwoławczej w sprawach mieszkaniowych, uprawnia do stwierdzenia, że orzecnictwo w I instancji posiada braki, wynikające często z niedopatrzenia wzgl. błędnego komentowania Ustawy przez organy orzekające. Aby zapobiec powtarzającym się błędom i usterkom tak pod względem formalnym jak i merytorycznym, zechcą Panowie Starostowie (Prezydenci) podać do wiadomości podległych Im Magistratów (Urzędów Mieszkaniowych) następujące uwagi do jaknajściślejszego przestrzegania.

Naczelna zasada — jaką należy kierować się przy orzecznictwie mieszkaniowem wypływa z samego charakteru ustawy; jest to ustawa wyjątkowa, ograniczająca zasadnicze prawa obywatelskie i dlatego musi się ją stosować oględnie i ściśle, niedopuszczalna zatem jest wykładnia w sensie rozszerzającym owe przepisy wyjątkowe.

I. W pierwszym rzędzie zaś przestrzegać pilnie należy następucych zasad prawa materjalnego:

1) dla kogo można zajmować mieszkanie (podmioty uprawnione) na podstawie ustawy;

2) w jakich wypadkach i które mieszkania podlegają zajęciu (przedmiot rekwizycji),

3) jakie skutki prawne wywołuje orzeczenie rekwizycyjne.

ad 1. Zasada w kwestji podmiotów uprawnionych wyrażoną jest w art. 1 i 10 ust. Brzmienie art. 1 nie powinno budzić żadnych wątpliwości. Przez obowiązki publiczne rozumie się wszelką służbę w interesie publicznym (a więc nietylko służbę państwową); uprawnienie z art. 1 posiadają zatem pracownicy państwowi, oficerowie W. P., urzędnicy wojskowi, komunalni, członkowie przedstawicielstw państw obcych, oraz pracownicy instytucji nie państwowych ale posiadających charakter publiczny. Art. 10 uprawnia do rekwizycji na pomieszczenie urzędów państw. Z określenia Urzędy Państw. wynika, że nie można rekwirować dla potrzeb urzędów i instytucji komunalnych; nie można jednak z drugiej strony pojęcia tego ścieśniać do pojęcia „urzędu sensu stricto i wykluczać n. p. szkoły państwowe. Wskazują na to także pozytywne przepisy ustaw późniejszych, jak n. p. przepis art. 10 g. ust. z 18 grud. 1920 o ochronie lokatorów, z którego arg. a minori ad maius wnosić można, że art. 10 ust. z 27/XI 1919, odnosi się także do szkół państwowych.

W związku z kwestją powyższą nadmienia się, że nie należy mieszać rekwizycji w ścisłem tego terminu znaczeniu z uprawnieniami wynikającemi z art. 11 (ustęp 2) ustawy. Na podstawie cyt. art. może M. S. W. (dawniej M. Z. P.) wydać rozporządzenie o ograniczeniu praw najmu i podnajmu na obszarze pewnego miasta. Rozporządzenie takie ma jedynie przez skoncentrowanie w ręku Magistratu całej akcji rozdzielczej umożliwić mu racjonalną politykę mieszkaniową i zapobiec handlowi lokalami. Nie jest ono jednak równoznaczne z pełnomocnictwem do stosowania rekwizycji na rzecz wszystkich mieszkańców miasta. Ingerencja Magistratu w miastach, dla których takie rozporządzenie wydano, polega jedynie na udzieleniu wzgl. odmówieniu zgody na pewien najem. Zajęcie mieszkania wbrew decyzji wzgl. bez

wiedzy Magistratu (Urzędu Mieszk.) powoduje nieważność umowy najmu (podnajmu) i skutki z art. 12 ust. t. zn. lokal jako odnajęty w oczywistym zamiarze obejścia ustawy podlega rekwizycji z art. 3 p. 7 ust. a osoby zawierające taką umowę będą pociągane do odpowiedzialności karno-adm. z art. 12 ust.

ad 2. Kwestję te normują art. 3 — 6 ust. Art. 3 wylicza mianowicie siedem wypadków, kiedy mieszkanie można zająć. Wyliczenie to jest wyczerpujące; nie wolno przeto rekwirować w wypadkach nieprzewidzianych przez art. 3. Art. 4 wyjaśnia, co to są mieszkania próżne; art. 5, co to są mieszkania niezamieszkane. Art. 6 wylicza trzy grupy lokali, nie podlegających zajęciu z powodu pewnych cech (przeznaczenie na przedsiębiorstwo handl., instytucje kulturalne i t. p.) względnie z powodu specjalnych okoliczności (jak n. p. czas wypoczynkowy) choćby zresztą zachodziły warunki ustawowe zajęcia. Wskazówki bliższe co do wykładni art. art. 3 — 6 ust. zawierają art. 6 — 9 Rozp. Wyk. M. Z. P. (Dz. Ust. 3 z 1920 r. poz. 15). Urz. Mieszk. bardzo często nie respektują norm określonych w art. 5 p. 1 co do kwalifikacji pod względem dostatecznego zużytkowania lokalu, dlatego zauważam, że normy wymienione tam są minimalne i nie mogą być redukowane. Tu należy wyjaśnić, że skoro ustawa mówi o rekwizycji „mieszkań i innych pomieszczeń", to w takim razie podlegają zajęciu nie tylko pokoje ale także zależnie od konkretnych stosunków w każdym wypadku kuchnie i inne ubikacje gospodarcze.

Przepisy art. 3 — 6 nie mają zastosowania odnośnie do rekwizycji z art. 10 ust. t. j. dla urzędów państwowych. Jedynie w tym wypadku — na co szczególnie zwracam uwagę Urzędów Mieszkaniowych — wolno, jeśli zachodzi konieczna potrzeba t. zn., że nie można inną drogą zyskać pomieszczenia (Rozp. Min. Z. P. Mon. Polski Nr. 24 z 1920 r.), lokatora zupełnie wywłaszczyć z praw najmu i przesiedlić go do innego lokalu dostarczonego mu przez U. M. ewentualnie także przy zastosowaniu rekwizycji. W razie tej nadzwyczajnej rekwizycji (na mieszkanie osoby prywatne) lokalu zastępczego, działają już wszystkie ograniczenia art. 3 — 6 ust. i dlatego bezprawne byłoby pozbawienie osoby trzeciej dotychczasowego mieszkania i eksmisja ze względu na potrzebę dostarczenia mieszkania lokatorowi, który ustąpić musi swój lokal urzędowi państw.

ad 3. Skutków prawnych dotyczy art. 7 ust.. Wynika z niego (ustęp 1), że od chwili doręczenia osobom interesowanym orzeczenia rekw., nie mogą one lokalem rekwirowanym rozporządzać. Wszelkie akty i działania dotyczące takich mieszkań są nieważne i będą poczytane za przekroczenie ustawy (art. 12). Umowy najmu zaś odnoszące się do objektów rekwirowanych rozwiązują się z dniem wyznaczonym w orzeczeniu do opróżnienia. Na podkreślenie zasługuje różnica między tymi ustawowymi terminami. Z treści ust. 2 art. 11 ust. wynika, że postanowienia art. 7 o rozwiązaniu umów najmu nie można interpretować w sensie unieważnienia wszelkiego rodzaju umów. Umowy zawarte co do pewnych objektów należy respektować, choćby najmobiorca nie objął jeszcze tego przedmiotu w posiadanie i lokal był próżny, o ile z dokumentów przedłożonych, oraz towarzyszących okoliczności wynika niezbicie, że umowa zawarta została przed dokonaniem przez Magistrat wstępnych zarządzeń i nie w zamiarze obejścia ustawy. Akt rejentalny stanowić będzie w każdym wypadku dowód zupełny.

Bardzo ważne postanowienie zawiera ustęp 2 art. 7. Błędne komentowanie tegoż jest źródłem wielu bezprawnych i nieuzasadnionych rekwizycji. Jeśli mianowicie z chwilą zajęcia lokalu przez osobę, — na rzecz której wydano orzeczenie, powstaje zwykły stosunek najmu (podnajmu), który może być oceniany jedynie według powszechnych przepisów prawa cywilnego, to w takim razie orzeczenie rekwizycyjne nie wywołuje żadnych trwałych ani też odmiennych (aniżeli ustawy cywilne przepisują) skutków prawnych. Wykładnia tej normy drogą argumentacji a contrario prowadzi nas do ustalenia doniosłej zasady, że rekwizycja zawsze ograniczona jest do osoby, oznaczonej w orzeczeniu a nieważna w odniesieniu do osób innych, o ile osoba ta wyprowadzi się z lokalu, ustaje stosunek najmu, a właściciel domu wzgl. główny najmobiorca odzyskują ipso facto swobodę dysponowania lokalem uprzednio rekwirowanym. Niedopuszczalną jest zatem praktyka odmienna a polegająca na błędnej teorji, że mieszkanie raz zarekwirowane pozostaje w dyspozycji U. M. na czas nieograniczony. Sprzeciwiałaby się ona także pozytywnemu przepisowi art. 8 ust., który wymaga oznaczenia w orzeczeniu celu na jaki lokal przeznacza się. Zasada — wyprowadzona z art. 7 p. 2, nie dotyczy tych miejscowości, gdzie ograniczono wolność najmu na zasadzie art. 11, ustęp 2. Nie wyklucza ona także możności ponownego zarekwerowania lokalu (nowe formalne orzeczenie), o ile nie zajął go wcześniej kto inny. A nawet w wypadkach, gdy osoba interesowana (właściciel lub najmobiorca) sama lokalem rozporządziła inaczej, niż zamierza U. M. — — rekwizycja jest ex post dopuszczalna, ale tylko pod tym warunkiem, że zostanie udowodniony oczywisty zamiar obejścia ustawy art. 3, p. 7 ust.).

Konsekwencja, zasady, sformułowanej w art. 7, ustęp 2, jest wniosek, że ustawa o ochronie lokatorów z 18 XII 1920 r. chroni osoby, — dla których zarekwirowano mieszkanie, nawet wtedy, gdy one utracą kwalifikację z art. 1 ust. t. zn. przestaną pełnić obowiązki publiczne; nawet w tej sytuacji nie jest władny Magistrat pozbawiać je mieszkania w swoim czasie zarekwerowanego.

II. Jeszcze więcej do życzenia pozostawia praktyka Magistratów pod względem formalnym. Większa część spraw, rozpatrywanych przez Urząd Wojewódzki, posiada zasadnicze braki i uchybienia formalne. Ten stan dłużej tolerowany być nie może: U. M. winny mieć na względzie, że orzecznictwo w tak ważnej dziedzinie, przesądzające o prawach obywateli, musi odbywać się w trybie przez ustawę przepisanym; przepisy proceduralne w każdej dziedzinie stosunków prawnych są środkiem zabezpieczającym i zapewniającym osiągnięcie celu, jakiem jest prawo w znaczeniu podmiotowem, bez naruszenia w czemkolwiek istniejącego porządku prawnego. Dlatego ignorowanie przepisów tych przez władze orzekające podkopuje zaufanie społeczeństwa w praworządność władz i prowadzi do unicestwienia samych zasad ustawy. U. M. zechcą zatem jaknajdokładniej zaznajomić się z odnośnemi przepisami i ściśle je stosować. Do przepisów tej kategorji należą: art. 8 ustawy oraz 4, 10 — 21. Rozp. Wyk. (Dz. Ust. 3 poz. 15 z 1920). Aby orzeczenie miało ważność, musi być zredagowane ściśle według art. 8 ust., oraz art. 12. R. W. Szczególnie zwraca się uwagę na punkty 1, 2, 3 i 7 art. 12. R. W. a mianowicie: 1) oznaczenie mieszkania, 2) dzień objęcia, 3) imię i nazwisko osoby wzgl. nazwa urzędu, 7) pouczenie o środku prawnym (tj. w jakim terminie i do jakiej władzy wnosić trzeba zażalenie). Te punkty musi także orzeczenie zawierać. Odnośnie do punktu 3) zauważam, że nieważne będzie orzeczenie nie zawierające oznaczenia osoby a tylko opiewające do dyspozycji U. M. lub

temu podobne klauzule. Odnośnie do p. 7, brak pouczenia o środku prawnym (o terminie zażalenia) wywołuje ten skutek, że nie można odrzucać zażalenia z powodu opóźnienia terminu. Orzeczenia, przedkładane Urzędowi Wojew., nie zawierają najczęściej zasady prawnej albo też tylko ogólnikowe odwołanie się na ustawę. Tymczasem władza orzekająca musi ściśle sprecyzować zasadę prawną; na jakiej swój akt opiera, a więc przytoczyć artykuł ustawy; w przeciwnym razie utrudnia się stronie obronę jej praw, bo nie znając zasady prawnej, nie może ona skutecznie się bronić.

Przed wydaniem orzeczenia nakazuje art. 11, ustęp 2. R. W. wysłuchać właściciela domu wzgl. dzierżyciela mieszkania oraz zbadać objekt, mający ulec rekwizycji, na miejscu. Przestrzeganie tego nakazu uchroniłoby z pewnością Urzędy Mieszk. od wielu nieuzasadnionych rekwizycji. Najgruntowniejsza znajomość przpisów nie zaradzi złemu, jeśli U. M., wydając orzeczenia, nie będą posiadały dokładnej znajomości stanu faktycznego. Osiągnąć zaś można to przez zapewnienie sobie pomocy inteligentnych, energicznych i uczciwych organów wywiadowczych. Owocność i powodzenie działalności U. M. zawisło w wysokim stopniu od czynności wywiadowczych, co z naciskiem podkreślam. Czynności wywiadowczych dotyczy art. 10: R. W., który należy sumiennie przestrzegać szczególnie co do należytego legitymowania się organów wywiadowczych oraz sposobu przeprowadzania oględzin. — Przeprowadzając dochodzenia wstępne przy zamierzonej rekwizycji, a zwłaszcza przy przesłuchaniu stron interesowanych, U. M. udzieli w każdym wypadku stronie pouczenia, iż przed otrzymaniem zawiadomienia o decyzji U. M. winna wstrzymać się od wszelkich dyspozycji przedmiotem ewent. rekwizycji z zagrożeniem następstw, określonych w art. 3, p. 7 ust. Nieudzielenie tego pouczenia może udaremnić rekwizycję — bo wtedy strona nie jest niczem krępowaną w rozporządzaniu lokalem.

Przy rozpatrywaniu zażaleń Urząd Wojew. będzie badał, czy zadośćuczyniono przepisom o doręczeniu orzeczenia (art. 8 ust. 13 R. W.). Odnośnie od art. 15 R. W. obserwacja dotychczasowa dyktuje następujące uwagi:

Przy zażaleniach należy doręczać wszystkie niezbędne załączniki, któreby należycie oświetlały całokształt sprawy, a w szczególności należy dołączyć odpis orzeczenia, dowody doręczenia tegoż stronom, prośbę osoby, na rzecz której lokal zajęto wraz z dowodami, wykazującemi jej prawo z art. 1, ust. oraz ewentualnie prawo pierwszeństwa do lokalu. Wszystkie szczegóły podane przez rekurenta w zażaleniu należy sprawdzić i na każdy rzeczowy zarzut przedłożyć w sprawozdaniu wyczerpujące wyjaśnienie tak, aby nie wzbudzały żadnych wątpliwości. — Pożądanem także jest dołączanie do sprawozdania w razie skomplikowania konkretnych stosunków mieszkaniowych odręcznego planu lokalu z oznaczeniem rozkładu ubikacji, które zostały zarekwirowane jak również tych, które pozostawiono do użytku rekurenta. Sprawozdanie U. M. winno w końcu zawierać należycie umotywowany wniosek. Bardzo ważne znaczenie mają przepisy o prawie pierwszeństwa i kolejności (art. 10, ustęp 6 i art. 21, R. W.). Stanowią one w pewnej mierze gwarancję objektywności i sprawiedliwego podziału mieszkań; dlatego księga zgłoszeń (art. 21) winna być prowadzona w porządku wzorowym i nie może wzbudzać żadnych wątpliwości co do wiarogodności notatek w niej uskutecznionych. Przy rekwizycji na zasadzie art. 10 ust. respektować należy obok powyższych przepisów formalnych także przepisy Rozp. M. Z. P. (cgl. w Mon. Pol. Nr. 24 z 1920 r.), normujące tryb postępowanie wstępnego w tych sprawach. Zgodnie z art. 1 i 2 tegoż Rozp. Magistrat obowiązany jest uwzględniać jedynie zapotrzebowania podpisane przez Starostę, jako władzę dysponującą budynkami państwowemi. Z brzmienia art. 2, ust. oraz art. 1 i 2. Rozp. omawianego wynika — że zapotrzebowania takie pod adresem Magistratów miast niewydzielonych mogą być redagowane w formie poleceń.

Z Ustawą z 27/XI 1919, oraz rozporządzeniami wyżej omówionemi pozostają w związku materjalnym: dekret o zapobieganiu brakowi mieszkań (Dz. Pr. 8, poz. 116 z 1919 r.), obowiązująca tylko w części nie uchylonej przez późniejsze ustawy, oraz Ustawa o ochronie lokatorów z 18 grudnia 1920, (Dz. Ust. 4, poz. 18, z 1921), które w niektórych wypadkach mogą mieć znaczenie przepisów subsydjalnych; dlatego znajomość tych ustaw wymaganą jest od urzędników, orzekających od rekwizycji.

Stwierdzając w powyższych uwagach różne braki i usterki w orzecznictwie U. M., Urząd Wojew. pragnie tem samem dać wyraz przekonaniu, że ścisłe przestrzeganie przepisów obowiązujących przyniesie w najbliższej przyszłości sanację stosunków w tej dziedzinie.

III. Odnośnie do gmin wiejskich Urząd Wojew. zmuszony jest wobec częstych bezprawnych rekwizycji, zarządzanych przez urzędy gminne zwrócić uwagę Panów Starostów i wyjaśnić, że ust. z 27/XI 1919, dotyczy jedynie gmin miejskich i niema zastosowania na obszarze gmin wiejskich. Ponieważ gminy wiejskie, obowiązane do dostarczania pomieszczeń na podstawie ustaw dla szkół, posterunków policji, sądów pokoju znajdują się często w trudnej sytuacji, zechcą Panowie Starostowie udzielić im pouczenia, że w razie ujawniającego się braku mieszkań zarządy gmin wiejskich winny starać się o upoważnienie M. Z. P. do stosowania art. 28 dekretu o zapobieganiu brakowi mieszkań. W tym celu przedstawią umotywowane wnioski do M. Z. P. za pośrednictwem Wydz. Pow. i Woj. Urzędu Zdrowia. Dekret omawiany ma na celu wogóle zapobieganie brakowi mieszkań; środki z art. 28 można zatem po uzyskaniu upoważnienia stosować nie tylko na rzecz urzędów publ. i pracowników państw. ale także na rzecz osób prywatnych (fizycznych i prawnych). Zwraca się jednakże uwagę, że środki, wym. w p. c art. 8, mają inną konstrukcję prawną i nie są identyczne z zajęciem na podstawie ust. z 27/XI, 1919; zbliżają się one bowiem raczej do typu instytucji; zwanej zarządem przymusowym.

IV. W końcu polecam Panom Starostom nadesłać w przeciągu 20 dni wykazy:

1) które gminy (miejskie i wiejskie) stosują już środki art. 28 Dekretu o zapob. brakowi mieszkań i na podstawie jakiego rozporządzenia;

2) w których gminach miejskich istnieją ograniczenia najmu i na podstawie jakiego rozporządzenia. Odpisy rozporządzeń ad 1 i 2 należy dołączyć do wykazów.

Warszawa, dnia 2/XI 21 r. L. AD 7945/1/II.

Wojewoda:

(—) *Sołtan.*

V.

163.

RUCH SŁUŻBOWY.

I. W Urzędzie Wojewódzkim.

A. Minister Spr. Wewn a) mianował Józefa Przybyszewskiego, naczelnikiem Wydziału Budżetowo-Gospodarczego w VI st. sł.; Marcina Żwana, p. o. urz. VII st. sł.; b) zwolnił urz. VII st. sł. Edmunda Zająca.

B. Minister Rolnictwa i Dóbr Państw. a) mianował Zygmunta - Lucjana Ihnatowicza naczelnikiem Wydziału Rolno - Weter. w V st. sł.; Antoniego Zalewskiego inspektorem ogrodnictwa w Wydziale Rolno - Weter. w VI st. sł.; Stefana Gustawa Pomianowskiego, p. o. inspektora ludowych szkół rolniczych w Wydz. Rolno - Weter. w VI st. sł.

C. Minister Aprowizacji a) zwolnił p. o. urzędników VI st. sł. Wydziału Aprowizacyjnego Ludwika Grodzickiego, Bolesława Berkana i Edwarda Mickiewicza; urz. VII st. sł., tegoż Wydziału Jana Kurowskiego.

D. Minister Pracy i Opieki Społecznej a) posunął p. o. urz. VIII st. sł., w Wydziale Pr. i Op. Sp. Leonarda Jacques'a do VII st. sł.

E. Wojewoda a) mianował Bolesława Kurzyna i Mikołaja Godlewskiego, urz. VIII st. sł.; Franciszka Perkowskiego, p. o. urz. VIII st. sł. w Wydziale Pracy i Opieki Społecznej; Ludwika Gacke, p. o. urz. X st. sł. w Wydziale Budżetowo-Gospodarczym; Jerzego Wyszomirskiego, p. o. urz. XI st. sł. w tymże Wydziale; b) zwolnił p. o. urz. VIII st. sł., Wydziału Aprowizacyjnego Wacława Czerskiego i Antoniego Kołakowskiego, p. o. urz. X st. sł. tegoż Wydziału Ludwika Gacke, p. o. urzędników XI st. sł. tegoż Wydz. Franciszkę Iwanowską, Martę Warszakowską i Janinę Soliwodównę; urz. IX st. sł. Wydz. Rol. Weter. Janinę Zacharską; p. o. urz. XI st. sł. tegoż Wydziału Józefę Siekierską; p. o. urz. XI st. sł. Wydz. Prezydj. Jadwigę Bajerkiewicz oraz Wydz. Budż.-Gospodarczego Jadwigę Cybulską i Marję Przeździecką, c) posunął p. o. urz. X st. sł., Wydz. Prezydj. Eugenję Kulczycką do IX st. sł.; p. o. urz. XII st. sł. Wydz. Rol.-Weter. Jadwigę Nowosielską do XI st. sł.

II. W Starostwach.

A. Minister Spr. Wewn. a) zwolnił urz. VII st. sł. Antoniego Rudnickiego w Lipnie, b) przeniósł p. o. urz. VII st. sł. Jana Emeryka z Łowicza do Urzędu Wojewódzkiego, p. o. urz. IX st. sł. Stanisława Szelowskiego z Miechowa do Mińska-Mazowieckiego.

B. Minister Rolnictwa i Dóbr Państwowych a) mianował Jana Kossowskiego p. o. urz. VII st. sł. w Płońsku; Bronisława Przysieckiego p. o. urz. VII st. sł. w Makowie; b) zwolnił p. o. urz. VII st. sł. w Pułtusku Zygmunta Zdanowicza, w Kutnie — Jana Bogusławskiego, w Radzyminie — Feliksa Lubańskiego; c) posunął i mianował Kazimierza Sprusińskiego urz. VII st. sł. w Mławie.

C. Minister Aprowizacji a) zwolnił p. o. urzędników VII st. sł. w Grodzisku Djonizego Kaweckiego, w Ciechanowie — Aleksandra Domińskiego, w Gostyninie — Wiktora Kowalewskiego, w Grójcu — Wiktora Wullerta, w Kutnie — Fryderyka Krasickiego, w Lipnie — Zygmunta Bolechowskiego, w Łowiczu — Wacława Próchniewskiego, w Mińsku Maz. — Grzegorza Skalmowskiego, w Mławie — Pawła Machnickiego, w Nieszawie — Konstantego Dreckiego, w Płońsku — Zygmunta Słowikowskiego w Przasnyszu — Wacława Tylpa, w Pułtusku — Józefa Załęskiego, w Rypinie — Stanisława Smoczyńskiego, w Sierpcu — Stefana Przeradzkiego, w Skierniewicach — Tadeusza Dobkiewicza i w Warszawie — Józefa Makolskiego.

D. Minister Pracy i Opieki Społecznej a) zwolnił delegata opieki społecznej w Płocku Jana Buchowskiego.

E. Wojewoda a) mianował: Marjana Witka p. o. urz. VIII st. sł. w Łowiczu; Jana Trzeciaka p. o. urz. IX st. sł., w Gostyninie; Wacława Górskiego p. o. urz. IX st. sł. w Radzyminie; Antoniego Kielawę p. o. urz. X st. sł. w Łowiczu; Stanisława Pilitowskiego p. o. urz. X st. sł. w Sierpcu; Stanisława Bartmańskiego i Józefa Beczkowicza p. o. urz. XI st. sł. w Star. Warszawskiem; Franciszkę Buzową i Huldę Kamann p. o. urz. XI st. sł. w Lipnie; Adolfa Riesslera p. o. komis. ochr. lasów we Włocławku w VIII st. sł.; Wacława Dorywalskiego p. o. urz. XI st. sł. w biurze inż. przemysłowego we Włocławku; Rajnholda Fellera nadzorcą zdrowotnym w 6 st. sł. w Grójcu; b) zwolnił: p. o. urz. VIII st. sł. deleg. Op. Sp. w Płocku Bolesława Jędrzejowskiego; p. o. urz. VIII st. sł. P. U. P. P. w Ciechanowie Edwarda Majkowskiego; p. o. urz. VIII st. sł. (pozaetat.) del. op. sp. w Warszawie ks. Józefa Adamczyka; p. o. urz. IX st. sł. w Mińsku Maz. Adama Witowskiego; p. o. urz. IX st. sł. Henryka Rotkiela w star. Warszawskiem (pom. rol.); p. o. urz. IX st. sł. ref. apr. Wacława Górskiego w Rzadzyminie, Feliksa Kaczmarskiego w Płocku, Ryszarda Krzewskiego we Włocławku, Władysława Durkowskiego w Makowie; c) posunął p. o. urz. X st. sł. w Nieszawie Stefana Kuberackiego do IX st. sł.; p. o. urz. X st. sł. w Przasnyszu Michała Leszczyńskiego do IX st. sł,; p. o. urz. X st. sł. w Skierniewicach (pom. rol.) Wincentego Wojciechowskiego do IX st. sł.; p. o. urz. XII st. sł. w Rypinie Stefana Barcikowskiego do XI st. sł.; d) przeniósł p. o. urz. VIII st. sł. w Pułtusku Józefa Kowalskiego do Lipna; p. o. urz. VIII st. sł. w Sierpcu (ref. rolny) Antoniego Dąbrowę do Lipna.

VI.

164.

Komunikat Wydziału Rolnictwa i Weterynarji w sprawie podatku zasadniczego od zwierząt na rok 1921.

Na mocy art. 1185 Ustawy Lekarskiej (Zbiór Praw T. XIII, wyd. 1905 roku) i okólnika L. 252 Min. Roln. i D. P. z dnia 15 września r. b., w przedmiocie ustanowienia norm dla wymiaru podatku zasadniczego od zwierząt gospodarskich na rok 1921, podatek ten ma być pobierany za rok 1921 w rozmiarach następujących:

a) za konie w wieku powyżej 2½ lat po 300 mk. od sztuki: konie poniżej 2½ lat są wolne od podatku:

b) za buhaje, woły, krowy i jałownik w wieku powyżej 6-ciu miesięcy po 250 mk. od sztuki:

c) za cielęta w wieku ponad 4 tygodnie do 6-ciu miesięcy po 50 mk. od sztuki: cielęta poniżej 4 tygodni wolne są od podatku;

d) za owce i kozy w wieku powyżej 6-ciu miesięcy 50 mk. od sztuki:

e) za świnie w wieku ponad 4 miesiące po 200 mk. od sztuki: młodsze sztuki nie podlegają opodatkowaniu.

O obowiązku podatkowym rozstrzyga wiek zwierząt w dniu spisu.

Celem wykonania powyższego rozporządzenia polecam Panom stosować się ściśle do następujących wskazówek (zgodnie z rozporządzeniem M. R. i D. P. z dnia 22 VI. 20 r. i okólnika L. 172 z dnia 20 VII. 20 r.).

1) Pp. Starostowie wezwą wójtów gmin i burmistrzów miast niewydzielonych w powiecie, aby w ciągu 30 dni od dnia otrzymania blankietów podatkowych przedłożyli im według załączonego wzoru w 2-ch egzemplarzach, dokładne spisy imienne wszystkich właścicieli zwierząt:

a) koni, poniżej i powyżej 2½ lat:

b) bydła rogatego, powyżej 6-ciu miesięcy i cieląt od 4 tygodni do 6-ciu mieś.;

c) owiec i kóz, poniżej i powyżej 6-ciu miesięcy;

d) świń, powyżej i poniżej 4 miesięcy;

2) Pp. Starostowie i Prezydenci miast ustanowią termin, do którego właściciele zwierząt obowiązani są zgłosić we właściwym Urzędzie gminnym (miejskim) liczbę posiadanych zwierząt, tak, aby wyznaczony w p. 1 niniejszego rozporządzenia termin mógł być ściśle dotrzymany.

3) Na podstawie otrzymanych zgłoszeń, wójtowie i burmistrze wypełnią, w wykazie imiennym właścicieli, rubryki o liczbie zwierząt (lewa część wykazu „A").

4) Pp. Starostowie i pp. Prezydenci, po otrzymaniu tych wykazów, sporządzą spis zwierząt, podlegających opodatkowaniu, wypełniając prawą część („B") wykazów oraz ustalą wysokość sumy, którą poszczególni właściciele winni uiścić tytułem podatku zasadniczego.

5) Całkowicie wypełnione wykazy pp. Starostowie prześlą wójtom lub burmistrzom, celem ściągnięcia należnego podatku w ciągu 3-ch tygodni od dnia otrzymania wykazów.

6) Ściągnięty w całej gminie (mieście) podatek wójtowie, prezydenci i burmistrze w ciągu 8 dni obowiązani wnieść z 1 egzemplarzem wykazu do właściwej Kasy Skarbowej na budżet dochodowy Min. Rol. Dz. II, § 12, poz. 1, za pokwitowaniem, zawiadomić o tem niezwłocznie starostę, podając Nr. i datę kwitu i dołączając drugi egzemplarz wykazu podatkowego.

7) Od należności podatków nieopłaconych w terminie, oblicza się odsetki za zwłokę w wysokości 1% na miesiąc, podatek zaległy wraz z ewentualnemi odsetkami za zwłokę będzie pobrany w drodze egzekucji przez organy zarządu skarbowego.

8) Po zebraniu podatku z całego powiatu pp. Starostowie prześlą Urzędowi Wojewódzkiemu wszystkie wykazy, na podstawie których podatek pobrano, wskazując łącznie sumę podatku z całego powiatu, wpłaconą do Kasy Skarbowej.

9) Winni przekroczenia niniejszego rozporządzenia lub niewykonania zarządzeń władzy, opartych na jego podstawie ulegną karom, przewidzianym w art. 138 i 139 Kod. Karn. Za przekroczenie tego rozporządzenia uważane będą w szczególności zaniedbanie zgłoszenia lub niezgodne z prawdą zeznania, co do ilości i wieku zwierząt, podlegających opodatkowaniu lub zatajenie. O zaszłych wypadkach przekroczeń zawiadomić należy właściwe sądy pokoju.

Polecam Panom pod osobistą odpowiedzialnością, dopilnować organy powiatowe, aby wszystkie przygotowawcze czynności do pobrania podatku zasadniczego zostały dokonane we właściwym terminie, a podatek obliczony i pobrany jaknajskrupulatniej.

Względem opornych i opieszałych organów podwładnych należy zastosować najsurowszy wymiar kary.

Sprawozdanie z wykonania niniejszego rozporządzenia należy mi przedstawić nieodwołalnie do końca roku bieżącego.

Powiatowi lekarze weterynaryjni oraz referenci rolni obowiązani są, przy każdej nadarzającej się sposobności, sprawdzać w sposób urywkowy wiarogodność danych, zgłoszonych przez właścicieli, co do liczby zwierząt i wieku.

Potrzebne druki zostaną wysłane natychmiast po nadesłaniu przez Pp. Prezydentów i Pp. Starostów wiadomości o potrzebnej liczbie druków.

Warszawa, dnia 12 X. 21 r. L. RW. 1439/18/16.

Wojewoda:
(—) *Sołtan.*

165.

Komunikaty Wydziału Aprowizacji:

a) w sprawie zaopatrzenia ludności w naftę świetlną i techniczną.

W myśl reskryptu Ministerstwa Aprowizacji z dn. 21 X r. b. L. 39478 II/AP., przesyłam w załączeniu odpis pisma Ministerstwa Przemysłu i Handlu do Ministerstwa Aprowizacji z dn. 12 X r. b. L. 19919/III/PUN., z tem, że odtąd we wszelkich sprawach dotyczących nafty należy zwracać się do Państwowego Urzędu Naftowego — Wydział Rafinerji — Leszno 5.

Pozatem Starostowie winni przestrzegać, aby hurtownicy i detaliczni sprzedawcy nie pobierali cen lichwiarskich za naftę.

W wypadkach, gdyby powyższe miało miejsce, należy prowadzić dochodzenie i podawać sprawę do sądu, na podstawie art. 19 Ustawy z dn. 2 lipca 1920 r., o zwalczaniu lichwy wojennej (Dz. Ust. Nr. 69, poz. 449).

W miejscowościach, gdzie znajdują się oddziały Urzędu Walki z Lichwą, należy sprawy nadużyć w zakresie pobierania cen — przekazywać powyższym Urzędom.

Warszawa, dnia 24 X. 1921 r. L. AP. 3240/1 III.

Za Wojewodę:
(—) *J. Waśkiewicz.*

b) w sprawie postępowania z niewykupionemi deputatami.

Ostatni ustęp pisma tutejszego z dn. 6 X r. b., L. AP. 3165/III 1, niniejszym zmienia się w sposób następujący:

O ilości zboża, względnie produktów z niego, pozostałych z powodu niewykupienia przez poszczególnych urzędników deputatów w terminach powyższem pismem przepisanych, zechce Pan Starosta niezwłocznie donieść Urzędowi Wojewódzkiemu z wymienieniem gatunku i ilości poszczególnych produktów. Po otrzymaniu takiego doniesienia Urząd Wojewódzki zawiadomi Pana Starostę jak należy postąpić z omawianemi remanentami artykułów.

Warszawa, dnia 11/X. 21 r. L. Ap. 3565/2 III.

Za Wojewodę:
(—) *J. Waśkiewicz.*

---

c) w sprawie ostatecznego rozdziału remanentu cukrowego.

Ministerstwo komunikuje, że wobec skasowania monopolu cukrowego — cukier pochodzący z nowej kompanji 1921/1922 r., konsumenci nabywać będą w drodze wolnego handlu.

Posiadając jeszcze pewne zapasy cukru z zeszłorocznej kampanji, Ministerstwo zadecydowało wydać go, jako ostateczny rozdział remanentu konsumentom w październiku w/g następujących zasad:

1) Mieszkańcy miast, szpitale, instytucje, opiekujące się dziećmi i t. p. otrzymują cukier według norm dotychczasowych:

a) w miastach, liczących od 3.000 m. do 8.000 — po 200 gr.;

b) w miastach, liczących od 8.000 m. do 25.000 — po 300 gr.;

c) w miastach, liczących ponad 25.000 m. — po 400 gr.;

d) instytucje dobroczynne zamknięte po 300 gr. na osobę;

e) instytucje dobroczynne otwarte — po 150 gr. na osobę;

f) plebanje — po 2 klg.;

g) więźniowie — po 100 gr.;

h) apteki gubernjalne po 20 klg., apteki powiatowe po 15 klg., apteki w osadach po 12 klg.; apteki wiejskie po 8 klg.

2) Pracownicy państwowi, aprowidowani dodatkowo na zasadzie rozporządzenia Ministra Aprowizacji z dnia 27 lipca b. r., o aprowizacji pracowników państwowych (Monitor Polski Nr. 199 z 1921 roku), oraz osoby aprowidowane dodatkowo, na zasadzie rozporządzenia z dnia 17 lipca 1921 r. (Monitor Polski Nr. 197 z 1921 r.), otrzymają, jako ostateczny rozdział remanentu niezależnie od przysługujących im; jako mieszkańcom miast, racji dodatkowo po 1 klg. cukru.

3) Osoby, aprowidowane na zasadzie rozporządzenia Ministra Aprowizacji z dnia 27 lipca b. r. w sprawie aprowizacji pracowników przemysłu naftowego („Monitor Polski" Nr. 195 z 1921 r.), rozporządzenia w sprawie aprowizacji pracowników przemysłu salinarnego państwowego („Monitor Polski" Nr. 196 z r. 1921), oraz rozporządzenia w sprawie aprowizacji pracowników zakładów przemysłu górniczego i hutniczego, z wyjątkiem przemysłu naftowego i salinarnego („Monitor Polski" Nr. 197 z r. 1921), otrzymują, jako ostateczny rozdział remanentu:

a) pracownicy — po 1,4 klg. (łącznie z normami miejskiemi).

b) członkowie ich rodzin — po 0,4 klg. (norma miejska ośrodków przemysłowych).

Warszawa, dnia 10 X. 21 r. L. AP. 3170 1/III.

Kierownik Ministerstwa:
(—) *J. St. Stoiński.*

Naczelnik Wydziału II/AP.:
(—) *Holtzman.*

---

d) w sprawie przekazania agend solnych Ministerstwu Skarbu.

Rada Ministrów na posiedzeniu w dniu 12-ym września 1921 r., uchwaliła przekazać z dniem 1-go października 1921 r. Ministerstwu Skarbu agendy solne Ministerstwa Aprowizacji i Wydział Soli P. U. Z. A. P. P., wraz z jego agendami oraz pasywami i aktywami, pozostawiając nadal charakter handlowy tego Wydziału i jego kasowość i utrzymując nadal koncesjonowanie hurtowych odbiorców soli.

W wykonaniu powyższej uchwały gospodarka solna z dn. 1-go października 1921 r., przeszła pod zarząd Ministerstwa Skarbu, Departament Akcyz i Monopolów.

Dotychczasowe organizacje sprzedaży soli pozostają bez zmian, a wydawanie nowych koncesji należy obecnie do Izb Skarbowych, które w nadawaniu koncesji opierać się będą o opinję Starostwa.

Komunikując powyższe, polecam wszystkie sprawy, dotyczące soli kierować do Ministerstwa Skarbu, Departament Akcyz i Monopolów, względnie do Izb Skarbowych.

Sprzedaż soli koncesjonarjuszom uskutecznia Biuro Sprzedaży Soli, Warszawa, Mazowiecka 7 (dawny Wydział Soli P. U. Z. A. P. P.).

Warszawa, dnia 14 X. 21 r. L. AP. 3196/1/III.

Kierownik Ministerstwa Aprowizacji:
(—) *Stoiński.*

OBWIESZCZENIA O ZAREJESTROWANYCH STOWARZYSZENIACH.

a) Na zasadzie postanowienia Wojewody Warszawskiego z dnia 21 września 1921 r. L. AD. 5771/I, zostało wciągnięte do rejestru stowarzyszeń i związków Nr. 109, stowarzyszenie pod nazwą: „Związek Rzemieślników Żydów w Płocku".

---

b) Na zasadzie postanowienia Wojewody Warszawskiego z dnia 22 czerwca 1921 r. L. AD. 3925/I, zostało wciągnięte do rejestru stowarzyszeń i związków Nr. 93 stowarzyszenie pod nazwą: „Klub Robotniczy" w Żyrardowie.

---

c) Na zasadzie postanowienia Wojewody Warszawskiego z dnia 10 września 1921 r. L. AD. 5501, zostało wciągnięte do rejestru stowarzyszeń i związków Nr. 102 stowarzyszenie pod nazwą: T-wo Gimnastyczne „Sokół" w Płocku.

---

d) Na zasadzie postanowienia Wojewody Warszawskiego z dnia 12 września 1921 r. L. AD. 6045 I, zostało wciągnięte do rejestru stowarzyszeń i związków Nr. 103, stowarzyszenie pod nazwą: „Związek Kupców Żydów w Skierniewicach".

---

e) Na zasadzie postanowienia Wojewody Warszawskiego z dnia 3 października 1921 r. L. AD. 3784 I, zostało wciągnięte do rejestru stowarzyszeń i związków Nr. 113, stowarzyszenie pod nazwą: „Płońskie Towarzystwo Przeciwgruźlicze".

---

f) Na zasadzie postanowienia Wojewody Warszawskiego z dnia 1 października 1921 r. L. AD. 4150 I, zostało wciągnięte do rejestru stowarzyszeń i związków Nr. 112, stowarzyszenie pod nazwą: „Stowarzyszenie Właścicieli Nieruchomości w Górze Kalwarji", pow. Grójeckiego.

---

g) Na zasadzie postanowienia Wojewody Warszawskiego z dnia 12 października 1921 r. L. AD. 4747 I, zostało wciągnięte do rejestru stowarzyszeń i związków Nr. 115, stowarzyszenie pod nazwą: „Dom Ludowy im. Bartosza Głowackiego w Tłuszczu", pow. Radzymińskiego.

---

h) Na zasadzie postanowienia Wojewody Warszawskiego z dnia 12 października 1921 r. L. AD. 5516 I, zostało wciągnięte do rejestru stowarzyszeń i związków Nr. 114, stowarzyszenie pod nazwą: T-wo Rzemieślnicze „Łączność" w Rawie.

---

i) Na zasadzie postanowienia Wojewody Warszawskiego z dnia 13 października 1921 r. L. AD. 3825 I, zostało wciągnięte do rejestru stowarzyszeń i związków Nr. 117, stowarzyszenie pod nazwą: „Okręgowe T-wo Rolnicze w Rawie".

---

j) Na zasadzie postanowienia Wojewody Warszawskiego z dnia 13 października 1921 r. L. AD. 3825 I, zostało wciągnięte do rejestru stowarzyszeń i związków Nr. 116, stowarzyszenie pod nazwą: „T-wo Rolnicze Okręgowe w Radzyminie".

---

k) Na zasadzie postanowienia Wojewody Warszawskiego z dnia 25 października 1921 r. L. AD. 5624 I, zostało wciągnięte do rejestru stowarzyszeń i związków Nr. 119, stowarzyszenie pod nazwą: „Stow. Robotników Chrześcijańskich w Nowem Mieście nad Pilicą".

---

l) Na zasadzie postanowienia Wojewody Warszawskiego z dnia 25 października 1921 r. L. AD. 7177 I, zostało wciągnięte do rejestru stowarzyszeń i związków Nr. 120, stowarzyszenie pod nazwą: „Właściciele Nieruchomości m. Płońska".

---

m) Na zasadzie postanowienia Wojewody Warszawskiego z dnia 31 października 1921 r. L. AD. 4321 I, zostało wciągnięte do rejestru stowarzyszeń i związków Nr. 122, stowarzyszenie pod nazwą: „T-wo Muzyczno-Dramatyczne Lutnia w Gostyninie".

---

n) Na zasadzie postanowienia Wojewody Warszawskiego z dnia 22 października 1921 r. L. AD. 4498 I, zostało wciągnięte do rejestru stowarzyszeń i związków Nr. 118, stowarzyszenie pod nazwą: „Stowarzyszenie Robotników Chrześcijańskich w Różanie", pow. Makowskiego.

---

o) Na zasadzie postanowienia Wojewody Warszawskiego z dnia 20 października 1921 r. L. AD. 4411/I, zostało wciągnięte do rejestru stowarzyszeń i związków Nr. 97, stowarzyszenie pod nazwą: „T-wo Rzemieślnicze w Mławie".

OGŁOSZENIA.

Józef Brudnicki, Notarjusz przy Sądzie Okręgowym w Płocku — ogłasza, iż zostało otwarte postępowanie spadkowe po śmierci następujących osób, a mianowicie:

1) po Moszku - Berze-Fyrsztenbergu vel Fürstembergu, używającym zwykle jednego imienia „Moszek", właścicielu Płockich miejskich nieruchomości: Nr. 22, 15 i 16 i Nr. 86 i wierzycielu sumy rubli 4.100 z procentami i kosztami, zabezpieczonej na dobrach ziemskich Szczepkowo-Zalesie, A. C., powiatu Mławskiego, pod Nr. 5 działu IV;

i 2) po Pawle - Jakóbie Czosnowskim, używającym zwykle jednego imienia „Paweł", właścicielu dóbr ziemskich Rzęgnowo, powiatu Przasnyskiego.

Termin do zamknięcia tego spadku został naznaczony w kancelarji Notarjusza Brudnickiego w Płocku na dzień 20 maja roku 1922 i w tym dniu osoby zainteresowane winny się stawić do tejże kancelarji Notarjusza Brudnickiego, w celu ujawnienia swych praw do spadku.

Notarjusz przy Sadzie Okręgowym w Płocku, Eugenjusz Płoski, obwieszcza, że zostały otwarte postępowania spadkowe po zmarłych:

1) Aleksandrze Grączewskim, współwłaścicielu dóbr Smardzewo - Kmiece, albo Judyce i Smardzewo - Włosty, powiatu Płockiego i współwłaścicielu dóbr Smardzewo - Kmiece, albo Judyce i Smardzewo - Włosty, lit. A., powiatu Płockiego;

2) Tadeuszu Waśniewskim, współwłaścicielu nieruchomości miejskich w Płocku Nr.Nr. 490 i 491;

3) Jadwidze Adamkiewicz, współwłaścicielce dóbr Starożreby A., powiatu Płockiego.

Termin zamknięcia tych postępowań spadkowych wyznaczony został na dzień 1 maja 1922 roku, w kancelarji tegoż Notarjusza w Płocku.

Komornik przy Sadzie Okręgowym w Warszawie, Bronisław Bagiński, zamieszkały przy ulicy Poznańskiej Nr. 32, w Warszawie, ogłasza, że w drodze działów, na zasadzie Uchwały Rady familijnej z dn. 12 stycznia 1921 r., oraz Tytułu Wykonawczego Sadu Okręgowego w Warszawie z dn. 11 lipca 1921 r., za Nr. 1748, w dniu 18 stycznia 1922 roku, od godziny 10 rano, odbędzie się w gmachu Krolewsko - Polskiego Sądu Okręgowego w Warszawie, przy ulicy Miodowej Nr. 11, publiczna sprzedaż przez licytację nieruchomości miejskiej, należacej do Wacława - Jana i Zdzisława - Adama Idzikowskich, znajdującej się w Warszawie, na Pradze, w XV Komisarjacie Policji miejskiej, posiadającej front od ulicy Blizkiej i od ulicy Terespolskiej, oznaczonej Nr.Nr. hipot. 1088—1089 i 1090, składajacej się z placu ogólnej przestrzeni 8,862,77 kwadr. sążni, przeciętego ulica Terespolską na dwie nierówne połowy i zawierajacego w części oznaczonej Nr. 1088 — 3023,4 kw. sążni, w części oznaczonej Nr. 1089 — 3184,73 kw. sażni i w części oznaczonej Nr. 1090 — 2658 kw. sążni, a razem, jak wyżej 8,862,77 kw. sażni, bez żadnych budynków, i innych przynależności, szczegółowo wskazanych w opisie.

Powyższa nieruchomość nie jest w zastawie, ma urzadzona księgę hipoteczną w wydziale hipotecznym miejskim, przy Warszawskim Sadzie Okręgowym, obciążona hipotecznymi długami, na ogólną sumę 99.225 rubli 33 kop. i podlega sprzedaży w całkowitym komplecie, podług wskazanego wyżej opisu z dnia 16 lipca 1921 roku.

Licytacja rozpocznie się od sumy szacunkowej mk. 50.000.

Życzący przyjać udział w licytacji obowiazany złożyć kaucji mk. 5.000.

Warunki licytacyjne i dokumenty, odnoszące się sprzedaży mogą być przejrzane w kancelarji wydziału I-go cywilnego Królewsko-Polskiego Sadu Okręgowego w Warszawie.

Do rejestru Spółdzielni Sądu Okręgowego w Warszawie, w dniu 5 października wciągnięto:

Spółdzielnia Spożywczo- Rolna Powiatowych Związków Komunalnych i Miast, wydzielonych oraz niewydzielonych z Powiatów Województwa Warszawskiego z ograniczoną odpowiedzialnością w Warszawie. Siedziba Spółdzielni w Warszawie, Bielańska 9. Członkowie Spółdzielni odpowiadają za jej zobowiązania do 120-krotnej wysokości zadeklarowanego udziału. Przedmiot przedsiębiorstwa stanowi: nabywanie i branie w komis w kraju i zagranicą artykułów pierwszej potrzeby, tak za gotówkę, jak i na kredyt, sprzedawanie tychże stowarzyszonym, po cenach hurtowych za gotówkę i na kredyt. Wysokość udziału 50.000 mk. płatne przy deklaracji. Do Zarządu wybrani zostali: Marjan Raciecki, Stanisław Cygański, Władysław Leszczyński. Czas trwania Spółdzielni nieograniczony. Pismo przeznaczone do ogłoszeń „Dziennik Urzędowy Wojewódzki". Zarzad składa się z 3 członków. Weksle, czeki, umowy i pełnomocnictwa oraz inne zobowiązania winny być podpisywane łącznie przez 2 członków Zarządu. Korespondencję oraz wszelkie pokwitowania podpisuje jeden z członków Zarzadu.

W dnia 14 września r. b. zgubiono pieczęć urzędową gminy Bolimów, powiatu Łowickiego.

W dniu 11 października r. b., podczas przejazdu z Włocławka do Kowala, w pociągu osobowym, skradziono pieczęć urzędową kauczukową Magistratu miasta Kowala.

SPROSTOWANIE.

W Dzienniku Nr. 7 z dnia 31 lipca r. b., na stronicy 132, w wierszu 6, w obwieszczeniu o spadku po Władysławie Pomirskim, przez pomyłkę wydrukowano „½", a powinno być „⅓" i na tejże stronicy, w wierszu 9 w obwieszczeniu o spadku po Saulu - Mendlu Tac, wydrukowano „Zakocz", a powinno być „Zakrocz".

Tłoczono w Drukarni Państwowej, Miodowa № 22. № 15598. 11. XI 21.